

DRIE JONGE SCHRIJFSTERS

MARY POS; NEL VAN DER VLIS; PHÉ WIJNBEEK III

TEN SLOTTE PHÉ WIJNBEEK MET HAAR: „Tusschen spel en ernst.“ *) De ondertitel luidt: „een boek voor oudere meisjes.“ Het staat dus zoo ongeveer, wat de leeftijd van den lezerskring betreft, tusschen het boek van Mary Pos en Nel van der Vlis in.

Eerlijk gezegd: haar talent vertoont nog sterk groei-stuipjes. Minder dan Mary Pos en Nel van der Vlis heeft zij zich weten te onthouden van „boekentaal,” van rhetoriek. Lees slechts de aanhef van het verhaal: „Half verscholen, achter twee zware, bruine beuken, die, beschenen door de gouden stralen der middagzon, wisselende schaduwen wierpen op haar muren, lag daar villa Nanda, als een toonbeeld van vrede en rust. (Curciveering van mij P. J. R.) De schrijfster leidt ons voorts binnen in een gezellig familieleven.

Het verhaal gaat nu om Joke en Hans. Joke, een gevoelig meisje, waarmee Hans zoo'n beetje „speelt.” „Tusschen Spel en Ernst” alzo.

Phé Wijnbeek heeft goed rondgekeken in den kring der hedendaagsche jongelui. Nu geloof ik, dat er vroeger ook geflirt werd, maar feit is toch wel, dat dit „spel” heden ten dage heel erg in trek is. Een moraliseerend verhaal dus; doch niet al te opzettelijk, en met de allerbeste bedoelingen.

Claus teekende er een leuken, frisschen band voor (een jongens en meisjes-silhouet); en ik twijfel er geen oogenblik aan, of het zal door meisjes tusschen 15—20 heel graag gelezen worden. Later zal de schrijfster er nog wel eens met een lachje in bladeren. Zoo gaat het.

Dat neemt niet weg, dat menig meisje door dit verhaal nog wel eens gewezen wordt op het gevaar van al te lichtvaardige „vriendschap” met jongens.

Het boek is geheel en al bij overigens, want Joke komt zelfs terecht bij een opvoering van „Merijntje Gijzen”.

Het verhaal is gelukkig gevrijwaard van opgelegd Christendom, de sfeer is gezond. Het talent van de schrijfster is echter nog ongevormd en heeft nog nauwelijks iets eigens: het moet alles nog groeien, verdiepen.

Phé Wijnbeek heeft overigens vaart genoeg in 't schrijven, dus: inhouden en nog eens inhouden is de boodschap, wil zij haar doel niet voorbij schieten.

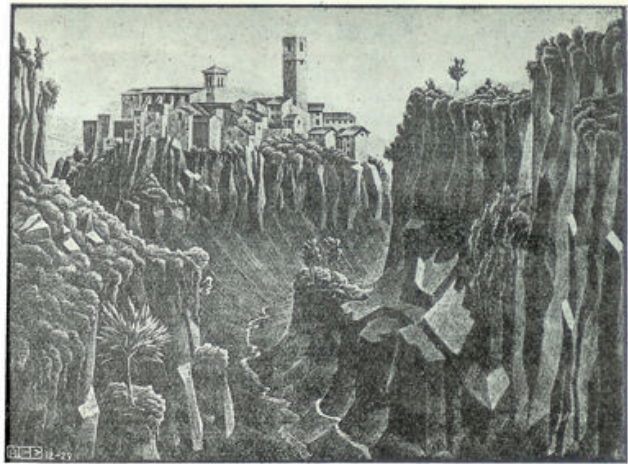
Van de drie besproken jonge auteurs is zij 't minst ontgroeid aan rhetorika. De geciteerde zin bewijst dit m. i. volkomen. ☒

Zoo kunnen deze drie jonge schrijfsters kiezen tusschen twee wegen: de kortste, die leidt tot een groote productie, die echter al slapper zal worden, en de langere weg van ernstig arbeiden, arbeiden. Duizend en één moeilijkheden trotseeren, nimmer tevreden zijn over eigen werk, vele teleurstellingen moedig dragen en langzaam nader komen tot het groote doel: mee te werken aan den opbloei eener eigen protestantsch Christelijke literatuur.

Het eerste groote moment is voorbij: deze eerstelingen zijn hun reis aangevangen. Er zullen blijde oogenblikken in het leven van deze jonge auteurs zijn als zij bemerken dat ze „gelezen” worden.

Ik hoop, vele blijde oogenblikken. Zonder die zou een auteur zeker den moed verliezen. Doch mogen zij

*) Uitgave N. V. J. H. Kok te Kampen, 1931. ☒

Naar een litho van M. C. Escher

„Barbarano” bij Viterbo (Italië)

zich nimmer laten imponeeren door goedkoop lof, die nog maar al te veel in onze Chr. pers wordt rondgestrooid en niettemin het bederf is voor jonge talenten. De weg naar het schoone doel: iets te scheppen van wezenlijke waarde, is een lange weg, doch, voor wie den moed, de wilskracht en de volharding heeft, die te gaan, toch de eenig mogelijke.

Voor wie als beginnend schrijver zóó zijn taak ziet, biedt het wonderlijke, moeilijke auteursleven, schoone kansen. Dan zal ook het leven zelf, bij het ouder worden, hun werk wel verdiepen. P. J. RISSEUW

KIEKJES IN HET WERK DER EVANGELISATIE

Op het Breezand

IK BRENG U IN HET TEHUIS. ☒

Ziet ge op de foto dien rechten dijk, dwars door de zee gelegd, kilometers lang, straks Noord-Holland met Friesland verbindend? Vlak naast dat kunststuk van Nederlandsche energie en van Hollandsche bekwaamheid, ziet ge een gebouw gekenmerkt door een X. Dat is „Het Tehuis.”

Daar vergaderen wij onze werkers, onze stoere mannen, die ver van huis hier door noesten arbeid hun brood zoeken.

Het is een heel eenvoudig houten gebouw, maar als ge het van binnen kondt zien, zoudt ge zeggen „niet ongeschikt.” Er is vooreerst in, een woning voor „huisvader” Brouwer. Dan een kamer voor den hulpprediker, die de Gereformeerde kerk van Makkum hier stationneerde. Ik heb het genoeg hem van nabij te kennen, dien Enkhuizer, met Groninger bloed in de aderen. Een hulpprediker, zooals ik wensch, dat er velen zullen zijn. Een man, die werkt met liefde.

Maar om u te laten zien wat wij hier hebben, treden wij de zaal binnen. Een flinke ruimte. En het ziet er alles frisch en vriendelijk uit, aan lucht en licht ontbreekt 't niet. De ruimte wordt in tweeën gedeeld door een tafel, waarop onze werkers lectuur vinden als zij 's avonds hier komen. Dagbladen — ik noem geen namen; weekbladen, ook Timotheüs, kerkbladen, zoo-veel mogelijk kan elk er vinden wat naar zijn smaak is, natuurlijk mits zijn smaak niet bedorven zij.

En wie aan vrouw en kinderen schrijven wil, hij kan of aan die groote tafel, of aan de kleinere bij het raam zich neerzetten. Ik zie in mijn gedachten een